

ти за да гони възстанниците. — Стоилъ Войвода прибрзалъ да тръгнѣ отъ Жеравна, и при тѣснитѣ мѣстности на Нѣйково, да преминѣ и да отидѣ въ Балкана за да се присъедини съ Габровската или Троянската четѣ. — Но когато четата му преминавала надъ Нѣйково, турската войска ѣ схлѣдалѣ, и — незабавно се распорядилѣ за да ѣ пресѣче пжтъ-тъ; и въ слѣдствие на това, близо до Нѣйково, се почелѣ една страшна битка и отъ двѣтъ страни. Стоилъ Войвода сполучилъ да убие сотника (Юзбашията) на турската рѣдовна войска, която впрочемъ заедно съ Баши-бозуцитѣ безпрестанно гжрмѣла и — пристѣпвала кжмъ възстанниците. Въ тая неравна и отчаянна битка, паднали убити между другитѣ и Войводата Стоилъ и знаменосеца му Стефанъ Сертъ-Костовъ. Възстанниците се били цѣль день; нѣколко Сливненци, Нѣйковчяни и Жеравняни паднали убити; а — отъ останалитѣ — много се завжрнали въ домоветѣ си. Турската рѣдовна войска впрочемъ узналѣ за това, напада на селото Нѣйково, изловилѣ много отъ тѣхъ, както и Священника, за когото погорѣ спомѣнжхми, че той благословилъ възстанниците; и — часть отъ тѣхъ испрагилѣ въ Сливенъ, и часть въ Тжрново. Освенъ това, разяренната турска войска, а — особенно Баши-бозуцитѣ, нападнали, сторили много пакости, и — изжршили много безчеловѣчни жестокости и насилія въ селата Нѣйково и Жеравна, даже — и въ самія градъ Сливенъ: — грабили, обезчестявали и насильственно земали пари и проч.; особенно въ Жеравна, дѣто селянитѣ за да се избавятъ отъ звѣрскитѣ ѣмъ насилія, давали мило и драго, което и дѣйствиелно ѣмъ спомагало до нѣйдѣ. *)

Слѣдъ тоя разказъ за проектиранното Сливненско — Котленско и пр. възстаніе, да се завжримъ кжмъ историческитѣ схбитія, що послѣдувахѣ Габровското възстаніе, или се схврменно съ него случихѣ, и изжршихѣ въ Габрово. Ніе разка-

*) Свѣденія тжбощени намъ отъ бывшитѣ учители: К. Малцова въ Котель и К. Зринова въ Нѣйково.